

ဝိပဿနာသော

ဒဏ္ဍာရီဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ

ရွှေမျက်နှာတော်

ဝိသုဒ္ဓိ

(၁)

နံနက်ခင်း လဘက်ရည်သောက်ပြီးသည် နှင့် ကျော်မောင်မောင်နှင့် ခင်နွေဦးတို့ သည် မိခင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သမီးငယ်လေးကို နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးကာ အလုပ်ခွင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။ လဘက်ရည်ဝိုင်းတွင် ကျန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခွဲအရွယ် သမီးလေးသည် စားပွဲဘေးတွင် အလုပ်လုပ်နေသော မညိုကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

"မမညိုပလုံး.. ဒီနေ့ နွားနို့ထဲကို သကြားထည့်မထားဘူး"

"ဉာဏ်မများ နဲ့ .. တွတ်တွတ်ရယ်.. ခါတိုင်းလိုဘဲ ထည့်ထားတာ"

"ဟင့်အင်း.. မချိုဘူး.. သကြားနည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးပါ"

"မေမေက ပြောထားတယ်လေ.. အချို့တွေ သိပ်မစားနဲ့ လို့ .. ကိတ်မုန့်တွေလည်း ချို့ တယ်လေ"

"အို.. ဒါဆို နို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ကလေးကတော့ အာဟာရပြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး "

သမီးလေး၏ စကားကြောင့် ဖွားဖွားကြီးမှာ အသံထွက်အောင် ရယ်မိလေသည် ။

"နောက်တခါ ‘ညိုပလုံး’ လို့ ခေါ်ရင် သကြားထည့်မပေးတော့ဘူး.. အခုတော့ ထည့် ပေးလိုက်မယ်"

ဟု စရင်းနောက်ရင်း သကြားလေးတစ်ခွန်းထည့်ပြီး
မွှေပေးလိုက်၏။ သမီးလေး တွတ်တွတ်သည် နို့ပန်းကန်လေးကို
ကိုင်ရင်း

"ဒါကြောင့် မမကို ချစ်တာ.. ညှိပလုံး လို့ ခေါ်တော့ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ .. တွတ်တီးတွတ်တာရယ်"

"မီးလေး နံမည်က နွေဦးမောင်မောင်တဲ့ .. တွတ်တီးတွတ်တာလို့
ခေါ်နဲ့ " ဟု နှုတ်ခမ်း လေးထော်ပြီး ပြောနေသော
တွတ်တွတ်ကလေးကို ဘွားဘွားကြီးနှင့် မညှိက သဘောတွေ ကျနေကြ
လေသည် ။

"ဘွားဘွား ဘုရားရှိခိုးမယ်ဆို အပေါ်ထပ်တက်ဖို့" ဟု
အဘွားဖြစ်သူကို ခေါ်ပြီး အိမ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကြလေသည် ။